

<http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=4610&start=30&sid=c8ec81947149aca5c5f7cf206c0d0ab8>

Zoe

Zaslal: st, 9. prosinec 2015, 12:21 Předmět:

RSokol napsal:

Založen:

30. 08.

2004

Příspěvky:

4477

Bydliště:

Chýně

I já již díky těm animacím začínám chápat další problémy toho mého modelu. Například to „poskakování“ X má ukázat to, že **foton musí v každém případě okupovat nenulový úsek časoprostoru**, aby vůbec existoval, ale jaký a jak velký?

V jistém smyslu **nekonečně velký** - až do okamžiku měření vyplňuje **každý foton** (stejně jako každá jiná částice) **celý prostor**. **Odvážná hypotéza**. Nicméně velmi koresponduje s mou představou „různých stavů křivosti“ časoprostoru, které jsou „do sebe vnořeny“ a koexistují s o u b ě ž n ě (nechci použít slováčko „současné“). Např. na planckových škálách je čp kvantován, tj. je pěnovitý, čp-pěna (v níž vyskakují virtuální páry částic – vlnobalíčky) a přesto tu pěnu na maxiúrovni globálního stavu čp nepozorujeme. Proto také „nepozorujeme“ že elementární hmotová částice je >vlnobalíček< z dimenzí veličin. Metoda známá jako Feynmanovo **kvantování** dráhových integrálů **zcela eliminuje představu vln**, vln možná, ale neeliminuje představu, že **kvantování** je obrazem řezu tou čp-pěnou !! Na ploše řezu se objeví shluky a mezery, zhuštění a zředění, „nuly a jedničky“, anebo složitější planckovsky veliké útvary „poletující“ v „mezerách“.

...atd. - představivosti se meze nekladou. a popisuje pohyb jediného fotonu tak, že se ze zdroje k cíli (detektoru) šíří **úplně všemi** možnými cestami **současně** (zdaleka se nejedná jen o přímky, ale započítávají se i ty **nejzašmodrchanější** trajektorie). **Různému popisu téhož se meze nekladou**. Po zobecnění „jevů“ nutně dojdete k nutnosti uznat, že se ten časoprostor křiví a že ono křivení je „principem, motivací“ fyzikálních stavů, dějů, interakcí, výroby hmotových elementů = vlnobalíčků a propojených hladin-úrovní křivosti čp, které „v sobě“ plavou generují do vývojové posloupnosti. **VESMIR JE DVOUVELIČINOVÝ**, realizuje se pomocí proměn křivosti svých dimenzí. Blízké dráhy, jejichž časy průletu jsou velmi podobné se na konci vzájemně sečtou a posílí, zatímco dráhy, (**pouze „čínskými znaky“**, jiným výkladovým jazykem, **popisuje křivení a prolétání dimenzí veličin**) jejichž časy průletu fotonem se od sebe značně liší, se navzájem vyruší. Výsledkem této integrace je správná předpověď interferencí, difrakcí **i veškerých dalších jevů**, které jsme normálně zvyklí spojovat s vlnovým chováním. (**pouze „čínskými znaky“**, jiným výkladovým jazykem, **popisuje křivení a prolétání dimenzí veličin**) Genialita Feynmanova přístupu je ale v tom, že on a priori vůbec žádné vlnové vlastnosti fotonů nepředpokládá. **Foton nemusí být vlna, ale vlnobalíček „na vlně“...** Trvá pouze na podmínce, že **jediný foton** může postupovat **všemi možnými** cestami **současně** a v jednom okamžiku **tak může existovat na nekonečnu různých míst naráz**. **Tak to může říci jen abstraktní matematik, bez ironie, který si k takto řečené fyzikální „realitě“ připraví cílenou matematiku**. Moje HDV bude jednou také popsána „cílenou matematikou“. Ano, časoprostor na „jisté úrovni jisté křivosti“ je tak připraven,

má takovou >osobitou pěnovitost<, že stačí kamkoliv „cvrnkout“ – což je ono člověčí zacílené měření – a v tom místě se „fotonový časoprostor“ „zcvrkne-srazí-zdrcne“ do mikro-lokálního vlnobalíčku a jím je >foton< (?) (...těžko popisovat). Samozřejmě, v okamžiku měření detekujeme jen jediné místo, odpovídající jediné realizované cestě. Zajímavá to matematika, ta by určitě postavila HDV do teorie levou zadní ... Pokud provedeme měření opakovaně na mnoha různých fotonech, budeme detekovat s nejvyšší pravděpodobností právě ty trajektorie, které měly velmi podobné časy a proto se feynmanovsky sečetly, zatímco různé ty krkolonné cesty fotonu budou silně potlačeny.
Nic řečeného není v krkolonném rozporu s vizí HDV...která předběhla dobu.

JN, 09.12.2015